

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

207. Aliqui casus, in quibus Religiosi dimittentes habitum suæ religionis non incidunt in censuras cap. ut periculosa, ne Clerici, vel Monachi in 6. Et an religiosus iniustè gravatus à Prælato, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

tudinem Carthusianorum eos simpliciter obligare, ita ut non possint etiam in articulo mortis vel carnibus, quia scilicet spectat ad magnum & publicum illius Religionis spirituale bonum, ut cum tanto rigore illa observantia vigeat; potest autem lex humana ob commune bonum, quando opus est, obligare etiam cum dispendio vite. Faretur autem non peccare Medicum, aut alium ministrum, qui Carthusiano aegrotanti & infirmo praeberet cibos aliquos ex carnibus. Sed sententia Sanchez, videlicet posse in tali casu Carthusianos edere carnes, sed non teneri, docet etiam Lorca in p. 2. disp. 2. 3. de legib. cum Montefino disp. 2. 3. q. 10. & alii, quibus novissimè adde Duallium in p. 2. D. Tho. sr. de leg. q. 5. art. 4. vide etiam circa praesentem quaestionem Baldellum in Theol. mor. l. 5. disp. 26. n. 15. Azorip. 1. lib. 5. c. 6. q. 7. Salas de legibus disp. 1. 1. tit. 2. & alios penes ipsos.

RESOL. CCVI.

Quidam Regularis propter astum ad capiendum somnū dormiebat sine tunica lancea, qua erat habitus sua Religionis, quaesivit, an peccaverit mortaliter? Et quid esset dicendum, si Fratres Minores, & observantes viderentur camisis lineis? Et an Religiosus, qui spoliatur habitu ad liberius fornicandum, peccet mortaliter non solum contra temperantiam, sed etiam se exuendo habitu, quamvis Apostata non sit? Ex parte 5. tractat. 14. & Misc. 2. Resolutione 72.

§ 1. **S**VPRA dictum Regularem non incurrisse in excommunicationem latam in cap. vt periculis, ne Cleric. vel Mon. in 6. ego ipse docui in 3. part. tract. 2. resol. 1. 1. 5. Difficultas est an peccaverit mortaliter? Et affirmatiuam sententiam docet Graffius tom. 1. lib. 3. cap. 5. n. 75. vbi sic ait. Qui in cella dimittit habitum suum, vel cum iacet in lecto gestat habitum sine patientiam, licet poena excommunicationis non ligetur, peccat tamen mortaliter. ita ille, qui citat Franc. in c. ne Cler. vel Mon. n. 5. Confirmatur haec opinio ex c. vidua 20 q. 2. vbi ex Concilio Toletano sic habetur. Tunc accepta à Sacerdote, vel Ministro apta Religionis professioni veste, seu in lectulo quiescens, siue in quocumque loco existens, constanter ea vtatur, & idem ex Concilio Carthaginiensi IV. Can. 11. habetur in cap. sanctimonialis, dist. 23.

2. Sed his non obstantibus de hoc casu interrogatus negatiuè respondi, certum enim existimo ex vi iuris communis non esse in tali casu obligationem sub peccato mortali, quia neque in citatis decretis pro contraria sententia adsunt verba obligantia ad peccatum mortale, nam in cap. vidua solum dicitur, constanter ea vtatur, in alio verò, qualibus semper usura est, quae non sunt verba rigorosè præceptiua, vt per se constat, nec communi vsu & consuetudine ita sunt interpretata. Igitur debitum, quod habet Regularis vtendi sepe suo habitu, est honestatis, non necessitatis, solum ergo ex aliqua circumspecta extrinseca, vel ex præcepto regulæ & consuetudinis ad hoc obligantis potest in tali casu adesse peccatum mortale, aliàs non. Et haec omnia docet Suarez de Relig. tom. 4. lib. 1. cap. 5. n. 18 Sanctarellus de Apostas. cap. 1. dub. vn. n. 5. & post haec scripta vidi amicissimum Lezanam in suis eruditiss. 99. Regul. c. 13. n. 7 quibus adde Fabrū de restit. in 4. sem. dist. 15. q. 2. disp. 45. c. 4. num. 88. vbi tractat hanc quaestionem quoad Fratres Minores Conuentuales & Observantes, & firmat, dormientes sine habitu non peccare mortaliter, & idem etiam docet, si dicti Fratres vtentur camisis lineis, putat enim in tali casu non peccare.

3. Notandum est hic obiter docuisse Nauarrum in consil. de Apostas. Religiosum qui spoliatur habitu ad liberius fornicandum, peccare mortaliter, non solum contra temperantiam, sed etiam se exuendo habitu, quamvis apostata non sit; sed fallitur bonus senex, vt rectè obseruat Suarez vbi supra, & patet ex dictis. Vnde in prædicto casu non erit, per se loquendo, duplex malitia mortalis, vna fornicationis, altera, vt aiebat Nauarrus, spoliationis habitus, nisi fortasse ex speciali aliqua regula talis prohibitio cum eo rigore facta sit.

Sup. hoc lege doctrinam Resolutioni not. præcedentæ.

RESOL. CCVII.

Aliqui casus, in quibus Religiosi dimittentes habitum sua Religionis non incidunt in censuras, c. vt periculosa, ne Clerici, vel Monachi, in 6. Et an Religiosus iniuste grauaturs à Prelato fugiens ad Prælatum Superiorem possit dimittere habitum, donec tuto accedat ad Prælatum Superiorem? Ex p. 3. tr. 2. Ref. 115.

§ 1. **N**ON est Apostata, nec incurrit in dictam excommunicationem Religiosus, qui habitum non desert in cubiculo suo, vel in loco alio secreto, vt melius studeat, quiescat, dormiat &c. nec etiam, qui ex leuitate quadam habitum dimittit, vt melius currat, saltet, ludat, &c. Imò ego puro neque Religiosum incurrit in dictam excommunicationem, si habitum dimittat, vt eat ad lupanar ad fornicandum, vel vt secretò furetur, statim habitum iterum sumpturus, etsi habitum alium ad se fecerit occultandum eo breui spatio assumat. Et haec omnia docent & probant Doctores, quos citat, & sequitur Sanch. in sum. tom. 2. l. 6. c. 8. n. 57. quibus ego addo Antonium Sanctarellum tr. 2. de Apostas. c. 1. n. 5. 6. & 7. quidquid asserat Portel. in dub. Reg. ver. Habitus n. 4. Hieronym. Rodriq. in cōpen. qq. Reg. ref. 71. n. 6. Suar. in 5. p. 10. 3. disp. 23. sect. 4. n. 51. Bañez in 2. 2. q. 12. art. 2. concl. 2. & alij afferentes Religiosum ob turpem causam deponentem habitum in excommunicationem incurrit.

Sup. casibus contentis in hac Ref. lege in præcedentæ Ref. & doctrinam duarum Ref. sequentium.

2. Non desinam tamen hic adnotare pulchrum casum, qui saepius potest occurrere, & ponit Laurentius Portel in addit. ad dub. Reg. ver. Habitus n. 3. vbi sic ait. Religiosus iniuste grauaturs notabiliter à Prelato, maius adhuc timens grauamen, nec habens aliud remedium, fugit ad Prælatum superiorem longè distantem, ita vt in ista fuga nullo modo peccet, nec venialiter, vt suppono (quod fieri posse multi dicunt) in hac tamen fuga, & longo itinere, certò moraliter sciet, se fore detegendum, & comprehendendum ab inferiori iniuste grauante, si poterit habitum Religionis propter custodes in viis adhibitos. In quo casu puto posse prædictum cum supradictis circumstantiis habitum dimittere, donec tuto accedat ad prælatum ad quem appellat; quia portare habitum Ordinis est præceptum humanum; at præceptum humanum non obligat cum tanto periculo fame, carceris, & iniusti grauaminis sperati certò moraliter, ergo, &c. Ita Portel. vbi supra, & ego.

RESOL. CCVIII.

An in dimissione habitus propria Religionis detur paruitas materia? Ex p. 5. tr. 5. Ref. 61.

§ 1. **S**VPpono ex cap. 2. ne Clerici vel Monachi in 6. Sexcommunicari Religiosos professos Religionis suae habitum temerè dimittentes, & ad quaestionem respondet affirmatiuè Emanuel Sa. Ser. excom. munitio n. 9. Azor. 10. 1. lib. 12. c. 13. q. 5. cas. 16. Toletus

Sup. hoc in R. seq. 6. Sed quares. sed lege eam per lib. 4.